

рогато дяволче съ бѣла опашка. Майсторътъ навн пружината му. То почна да дига глава, да киха и да издава истински човѣшки гласъ: „наздраве!“

Майсторътъ извика доволенъ:

— Това се казва играчка! Ахъ, де си ти сега живо дяволче, да видишъ какво другарче ти направихъ!

А дяволчето презъ туй време се бѣ сгушило въ тржбата на печката и гледаше презъ една дупчица чудната играчка. Майсторътъ я сложи на високо столче, седна на малкото одърче и почна да ѝ се радва като дете.

Но умората склопи очитѣ му и той задрѣма.

Дяволчето излѣзе отъ тржбата на печката, дойде до играчката и си рече: „Играчката взе моя образъ. Нека носи и моята душа.“

И тозмигъ се превърна на малка прашинка, па влѣзе въ играчката. Но тамъ го срещна сърдцето на майстора.

— Ей, дяволче, защо се пѣхашъ тука?

— А ти кой си, дете ме питашъ?

— Азъ съмъ частица отъ сърдцето на майстора, който сътвори тая играчка. Безъ мене тя е мъртва. И никое дете не

би спрѣло очи на нея. Азъ привличамъ децата и карамъ да тупкатъ радостно сърдцата имъ.

— А, така ли? Ти, значи, обичашъ децата, затова имъ носишъ радостъ. И азъ обичамъ децата. Но не ме пущатъ при тѣхъ. Моля ти се, не ме изпждай отъ тука. И азъ искамъ да видя децата и да се порадвамъ съ тѣхъ.

— Добре, — отговори сърдцето на майстора, — остани при мене. Децата следъ малко сами ще дойдатъ при насъ.

*

Следъ малко време, тракане на автомобилъ събуди майстора. Влѣзе богато облѣченъ мжжъ. Водѣше две деца.

— Покажи ни най-новата и най-чудната си майстория! — рече богатиятъ човѣкъ.

Майсторътъ нагласи дяволчето. То дигна глава, зина, почна да киха и завика „наздраве“.

— Татко, купи ни го, купи ни го! — викна по-малкото момче.

— Чакайте азъ самъ да го наглася! — рече по-голѣмото и почна да върти ключа, съ който се навиваше пружината. Но въртѣше така грубо, че пружината жалостно заскриптѣ.

Тогава живото дяволче, което слушаше разговора, скрито въ играчката, рече на сърдцето на майстора: